

IX Ka 450/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

29 października 2013r.

Sąd Okręgowy w Toruniu w IX Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie: Przewodniczący: Sędzia SO B.Plewińska
Sędziowie SO: L.Gutkowski (spr)

M. Wiśniewski

Protokolant: st. sekr. sąd. K.Kotarska

przy udziale Prok. Prok. Okr. B.Mentel

po rozpoznaniu w dniu 29 października 2013r. sprawy:

B. T., oskarżonego z art.278§1 kk, z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 17 czerwca 2013r.

sygn. akt IIK 139/13

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację obrońcy za oczywiście bezzasadną;

II. zwalnia oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych należnych za drugą instancję i wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym obciąża Skarb Państwa;

III. zasądza od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Toruniu na rzecz adw. D. N. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) zł brutto tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu oskarżonego w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt IX Ka 450/13

UZASADNIENIE

Z. R. oraz **B. T.** zostali oskarżeni o to, że:

w dniu 5 listopada 2012 roku w T. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu zabrali w celu przywłaszczenia laptop marki A., telefon komórkowy marki S., pendrive marki C., tj. rzeczy o łącznej wartości 880 zł na szkodę M. K.,

tj. o czyn z art. 278 §1 kk

Sąd Rejonowy w Toruniu wyrokiem z dnia 17 czerwca 2013 roku (sygn. akt II K 139/13)

I. uznał oskarżonych Z. R. i B. T. za winnych popełnienia czynu zarzucanego im w akcie oskarżenia z tym ustaleniem, że przedmiotem zaboru był laptop A. oraz telefon S., tj. mienie o łącznej wartości 700 złotych, tj. występkę z art. 278 § 1 kk i za to na podstawie art. 278 § 1 kk wymierzył każdemu z oskarżonych karę po 10 miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonych wobec każdego z oskarżonych kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 lat tytułem próby,

III. na podstawie art. 73 § 1 kk w okresie próby oddał każdego z oskarżonych pod dozór kuratora sądowego,

IV. na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 kk orzekł wobec każdego z oskarżonych karę po 30 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na 10 złotych,

V. zasądził od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Toruniu – na rzecz adw. D. N. kwotę 672,- złote tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu B. T. z urzędu,

VI. zwolnił każdego z oskarżonych od obowiązku uiszczenia opłaty a wydatkami poniesionymi od chwili wszczęcia postępowania obciążył Skarb Państwa.

Od powyższego wyroku **apelację wniósł obrońca oskarżonego B. T. zaskarżając wyrok w całości.**

Wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku polegający na uznaniu oskarżonego za winnego popełnienia przypisanego mu czynu w sytuacji, gdy oskarżony nie przyznał się do winy, a wyjaśnienia Z. R. są fałszywym pomówieniem.

W związku z powyższym zarzutem obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego B. T. od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy oceniając zgromadzony i ujawniony materiał dowodowy nie uchybił przepisom postępowania ani też nie poczynił błędnych ustaleń faktycznych.

Jak wskazuje treść apelacji, obrońca kwestionuje te ustalenia sądu meriti, które zostały poczynione w oparciu o wyjaśnienia współoskarżonego Z. R., mimo że oskarżony B. T. generalnie zaprzeczał by dopuścić się zarzuconej mu kradzieży. Rzecz jednak w tym, że stanowisko swoje obrońca konstruuje na wybitnie fragmentarycznej ocenie dowodów akcentując przede wszystkim wyjaśnienia B. T.. Podstawę natomiast rozstrzygnięcia sądu I instancji był całokształt zebranego materiału dowodowego, bez selektywnego pomijania dowodów. Sąd Rejonowy – po rzetelnej analizie dowodów - słusznie uznał, że oskarżony B. T. nie przyznając się do popełnienia zarzucanego mu czynu i kwestionując twierdzenia Z. R. w zakresie wspólnego zaboru laptopa i telefonu, zmierzał do wyłączenia swojej odpowiedzialności.

Wbrew stawianym zarzutom Sąd Rejonowy w sposób szczególnie wnikliwy i zgodny z treścią art. 7 kpk dokonał oceny zarówno wyjaśnień oskarżonego, jak i pozostałych dowodów, w tym przede wszystkim wyjaśnień Z. R., gdyż w istocie były to jedyne dowody, których analiza dała podstawy do ustaleń w zakresie zarzucanego oskarżonemu czynu. Wyjaśnienia B. T. oraz Z. R. jak i podnoszone przez nich okoliczności poddane zostały szerokiej ocenie uwzględniającej reguły określone w art. 7 kpk. Sugestie obrońcy (i oskarżonego), iż relacje Z. R., który stanął pod zarzutem popełnienia kradzieży wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym B. T., stanowiły wyłącznie pomówienie i w związku z tym nie można było im dać wiary, okazały się pozbawione słuszności.

Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że sąd I instancji, przesądzając o winie oskarżonego rzeczywiście oparł się głównie na wyjaśnieniach Z. R., jednak obrońca pomija, że jego wersję logicznie uzupełniają zeznania M. K. czy zeznania P. Ł.. Okoliczność, iż Z. R. został oskarżony o dokonanie czynu podlegającego osądowi w niniejszej sprawie, a popełnionego wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym B. T., nie może - wbrew temu, co twierdzi obrońca - a priori wykluczać uznania ich za pełnowartościowy materiał dowodowy. Dowód z pomówienia może być dowodem winy o ile jest logiczny, stanowczy, konsekwentny, zgodny z logiką wypadków i nie jest wyrazem osobistego zainteresowania pomawiającego, wyrażającym się w przerzucaniu winy na inną osobę czy umniejszaniu swojego stopnia zawinienia. Za takie właśnie należy uznać wyjaśnienia Z. R..

Relacje Z. R. były na tyle logiczne, stanowcze oraz niezmiennie, że nie sposób było odmówić im wiary. Z. R. – w przeciwieństwie do B. T. - był konsekwentny, jeśli chodzi o prezentowanie okoliczności w jakich doszło do kradzieży

laptopa i telefonu na szkodę M. K.. Równie stanowczo opisywał okoliczności sprzedaży skradzionych rzeczy w lombardzie P. Ł.. Niezmiennie wreszcie podawał, że kradzieży dokonał wspólnie i w porozumieniu z B. T..

W zeznaniach Z. R. próżno szukać chęci bezpodstawnego obciążania B. T. czy powoływania się na współudział z nim w celu umniejszenia (bądź wykluczenia) swojej roli w popełnionym czynie. Z. R. na żadnym etapie postępowania nie ukrywał żadnych okoliczności potwierdzających jego udział w kradzieży. Nigdy nie zaprzeczał, aby ukraść M. K. laptop i telefon. Nie pomijał okoliczności dla siebie niekorzystnych, a potwierdzających jego winę w zakresie zarzucanego mu czynu, popełnionego wspólnie z oskarżonym B. T.. Wyjaśnienia te stanowiły zresztą podstawę do jego skazania za tę kradzież. Postawa Z. R. nie pozwala więc przyjąć, że jego wyjaśnienia były wyrazem osobistego zainteresowania w sprawie wyrażającym się chęcią przerzucenia odpowiedzialności na B. T. przy jednoczesnym umniejszeniu swojego stopnia zawinienia.

Zeznania A. O., na które powołuje się obrońca w apelacji twierdząc, że zeznania te podważają wiarygodność Z. R. wcale do takiego wniosku nie prowadzą. Zeznania A. O. w zakresie jakim podał, że Z. R. miał powiedzieć do B. T., że „go udupi”, są na tyle nieprecyzyjne i mało szczegółowe, że nie sposób w oparciu o twierdzenia tego świadka przyjąć, iż faktycznie Z. R. miał się z prawdą w zakresie, w jakim wskazywał na B. T. jako współsprawcę kradzieży. Zeznania A. O. nie przekonały by ocena wyjaśnień Z. R. dokonana przez sąd I instancji była błędna. Materiał sprawy nie ujawnił zresztą by Z. R. miał jakikolwiek interes w bezpodstawnym obciążeniu B. T.. Na istnienie ewentualnego motywu nie powoływał się też B. T..

Trafnie więc w oparciu o analizę wyjaśnień Z. R. - uzupełnionych relacjami M. K. i P. Ł. - Sąd Rejonowy przyjął, że oskarżony popełnił przypisany mu czyn. Wyjaśnienia B. T. były zmienne oraz zawierały sprzeczności, które wychwycił sąd merita, a które niewątpliwie dyskwalifikują jego szczerość. Postawa B. T. w toku postępowania ewidentnie świadczy o tym, że zależało mu na uniknięciu odpowiedzialności za zarzucany mu czyn. Swoimi wyjaśnieniami starał się wykazać, że nie miał nic wspólnego z kradzieżą laptopa i telefonu, lecz jego wyjaśnienia w tej części okazały się zupełnie niewiarygodne zważywszy na przekonującą i logiczną wersję Z. R..

Akceptując więc ustalenia sądu I instancji w całości oraz jego wnioski co do winy oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu, Sąd Okręgowy uznał, iż brak jest podstaw do kwestionowania rozstrzygnięć zawartych w zaskarżonym wyroku.

Podobnie orzeczenie o karze nie budzi zastrzeżeń. Sąd Rejonowy wymierzając oskarżonemu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 3-letni okres próby uwzględnił w sposób należyty wszystkie dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 kk, a kształt kary dostosował do potrzeb zapewnienia celów kary. Kara ta nie jest surowa biorąc pod uwagę dotychczasową postawę oskarżonego.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk, zwalniając oskarżonego z obowiązku ich uiszczenia, zaś wydatkami postępowania odwoławczego, w tym kosztami nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w tymże postępowaniu ustalonymi po myśli § 14 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r., Nr 163 poz. 1348 ze zm.), obciążono Skarb Państwa.